

Wellicht spreekt haar hart niet zoo, hoopt hij.

— U, Meleken, — antwoordt hij, haast lispelend, en hij poogt te glimlachen.

Zij zwijgt.

— ... u, en dat dáár, vervolgt hij, op het kind wijzend, dat zijne wijd geopende oogen nog immer op hem gevestigd houdt.

Hij laat zich op de knieën vallen, bij haar, in het gras, en hare hand nemend:

— Meleken, wilt ge 't me vergeven? bidt hij, met een stem die haar aan zoovele genotrijke stonden, aan zoovele zoete, dikwijls geliefkoosde droomen herinnert. — ... Ik werk niet meer, ginds ... Gisteren ben ik vertrokken... Ik heb geld gewonnen, en gespaard, en ik ga me hier vestigen, langs den steenweg, en ... ik kwam u vragen om ... te trouwen, Meleken ...

Zij ziet hem nogmaals in het gelaat, alsof zij daar lezen wilde of hij waarheid spreekt, — of hij soms niet vleit om haar nog eens dien droeven weg naar het „lighuis” op té zenden, waarvan de herinnering haar nog immer de borst bevangt.

— Meleken, toe, spreek eens! gaat hij voort, hare hand in de zijne klemmend: — toe, zoete lieveling, vergeet het kwaad dat ik u mag gedaan hebben en laat ons trouwen, — ik meen het eerlijk.

Doch zij wringt hare handen los, brengt ze voor de oogen en weent stil.

Hij aanschouwt haar lang, sprakeloos.

— Toe, Meleken, spreek; zeg dat alles vergeten en vergeven is, voor eeuwig! fluistert hij, het hoofd tegen het hare.

Geen woord ontsnapt aan haren mond; zij weent voort ...

En als hij die tranen ziet vloeien, uit die oogen in de welke hij zoo vaak geblikt heeft, tot in het diepste, — en als hij die borst ziet hijgen welke hij zoo dikwijls aan de zijne heeft gedrukt, — en als hij de warmte van dat lichaam hem voelt naar de hersenen stijgen, van dat lichaam dat hij, meer dan eens, in zijne armen voelde trillen, dan snoert hij plotseling de armen om haren leest en, met het gelaat hare handen werend, drukt hij haar een langen, vurigen zoen op de lippen.

— Is alles vergeten, Meleken? fluistert hij.

— Polke! ...

— Wilt ge de mijne worden, liefste?

— O, Polke, ... ja ..., ja ...!

En haar hoofd zinkt op zijnen schouder, terwijl onuitsprekelijk geluk, door hare tranen heen, uit haren blik straalt ...

.....

O, die kussen, ginds op de weide, in het half duister, in het versche, geurende hooi! ...